

בעזה"ש"ה

קונטרס

טעם זקנים

שיחות התחזקות בעבודת השם
ע"ד הסלולה של
רביה"ק מורדור"ן מברסלב זי"ע
מאת הרה"ח ר' לוי יצחק בענדער ז"ל

מתוכל בספורי עובדות
מאנ"ש מדורות הקודמים

קונטרס

ק"נ

יו"ל: א' ניסן ה'תשפ"ה לפ"ק

מכון

טעם
זקנים

שיוצאו ש"פ
רבי לוי יצחק בענדער ז"ל

תוכן השיעור

סגולה להינצל מגדלות

אונזער מוטער

טבע הקטנות שיתבטל לגבי גדלות

רְאוּנִי נְעָרִים וְנַחֲבָאוּ

עיקר כח קדושת יום טוב תלוי בצדיקים

חייב אדם להקביל פני רבו ברגל

לא ניתנו מועדים אלא לעסוק בהן
בתורה

ובמורא גדול - זו גילוי שכינה

נעמען דעם יום טוב אליין!

טבע האכילה שנתהפך לניזון

ליב האבן דעם צדיק

גדולה תשובה שמקרבת את הגאולה

אים צעשניטן אויף פיר שטיקער

הערות והארות מתקבלות
בחפץ לב, נא להתקשר אל:

יוסף מענדל האס

מאנסי ארה"ב

1-845-200-0443

(ארה"ק: 072-257-3456)

כל הזכויות שמורות

לקבלת הקונטרס וכן

ההקלטה (MP3) של השיעור,

יש לפנות דרך האימייל:

Rlyb148@Gmail.Com

כדי ליטול חלק בהוצאות

העתקת הטייפס ולהדפיסם, וכמו

כן כדי לקבל את הקונטרסים

דרך הדואר (בכל שבועיים) במחיר

חודשי של \$30 יש להתקשר:

845-323-9216 (+1)

ניתן להאזין לכל השיחות שו"ל על ידינו:

בקו 'מערכת ברסלב'

ארה"ק: 02.560.7387

ארה"ב: 646.585.2985

ענגלאנד: 0330.390.0487

בעלגיע: 03.808.1775

לשמיעת השיעור

המצו"ב יש להקיש:

#2.1.2.1.1 ואח"כ 150

בס"ד

שיחת חיזוק
חודש ניסן
שנת תשל"ז

(מייפ מס' #229)

סגולה להינצל מגדלות

(שיעור בליקומי מוהר"ן סי' קל"ה)

כִּי אָקַח מוֹעֵד אֲנִי מִיִּשְׂרָאֵל אֲשַׁפֵּט (תהלים עה, ג).

סִגְלָה לְהִנָּצֵל מִגְדָּלוֹת, לְכַבֵּד אֶת הַיָּמִים טוֹבִים, וּלְקַבֵּל יוֹם טוֹב
בְּשִׂמְחָה וּבְהִרְחַבַת הַלֵּב כִּפִּי יִכְלֹתוּ.

זאגט דער רבי א סגולה ניצול צו ווערן פון גדלות.

ווייזט אויס, דער ענין פון גדלות איז אזא מין זאך אויף וואס מען דארף האבן סגולות.
גדלות איז אזא מין סארט זאך אז מען דארף דערצו האבן ממש אזוי ווי א סגולה -
העכער ווי דעם שכל. אוודאי (דארף מען) מרבה זיין אסאך בתפילה; אבער דער רבי
זאגט א סגולה - מען זאל מכבד זיין די ימים טובים, מקבל זיין דעם יום-טוב 'בשמחה
ובהרחבת הלב כפי יכלתו'.

וואספארא שייכות האט דער יום-טוב צו גדלות? זאגט דער רבי אזוי: "כִּי מִשָּׁה
רַבָּנוּ, עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, עַל יְדֵי שְׂזֻכָּה לַמַּ"ט שְׁעָרֵי בִּינָה", האט ער זוכה געווען צו זיין אן
"עָנֹו מְאֹד מִכָּל הָאָדָם" (במדבר יב, ג).

ווייל ער האט זוכה געווען צו די מ"ט שערֵי בינה, צו אזא מין סארט הויכער מח,
האט ער באקומען, דערפאר האט ער זוכה געווען צו זיין אן עניו.

וואס דער מענטש האט מערער די שערי בינה, איז ער דאך אלץ נענטער צום אויבערשטן, דערקענט ער דאך מער דעם אויבערשטן, ער איז מער משיג דעם אויבערשטן, איז ער מער עניו ביי זיך, ער ווייסט אלץ זיין קלייניקייט מערער^א.

פארוואס איז דער מענטש א גדלן? ווייל ער איז ווייט פונעם אויבערשטן, ער זעהט נישט דעם אויבערשטן'ס גרויסקייט, איז ער ביי זיך (בגדלות).

דער מענטש וואס האט א שטיקעלע בינה אין זיך, ווער שמועסט - מ"ט שערי בינה, דאס הייסט, ער האט אזא מין הכרה אין דעם אויבערשטן, איז ער טאקע אן 'עניו מאד', ער זעהט אזא מין גרויסקייט^ב.

אונזער מוטער

יִּוִּם טוֹב מוֹחִין דַּאימָא, שְׁהִיא בִּינָה.

זאגט דער רבי, יום-טוב איז 'מוחין דאימא'.

דער רבי זאגט אין תורה ל' (אות ה'): "אלה מועדי ה'" (ויקרא כג, ב) איז ראשי-תיבות אמ"י; דא ברענגט עס נישט דער רבי. די ימים טובים דאס איז אונזער מוטער, יום-טוב איז דאך 'מוחין דאימא', אימא איז 'בינה'. אז מען איז מקבל דעם יום-טוב, איז מען מקבל עפעס אזא מין בינה, א הויכע השגה אין דעם אויבערשטן.

וְעַל כֵּן בְּשִׁמְקָבֵל אֶת הַיּוֹם טוֹב, שְׁהִיא בִּינָה, זֹכָה לְעֲנוּתָהּ. כִּי יוֹם טוֹב
בְּגִימְטְרִיא ס"ג עִם הַיּוֹד אוֹתִיּוֹת פִּמּוּבָא פִּכְנוּת, שְׁהוּא הֶפְךָ ג' ס"ג רִיחַ
(עיין תיקונים מן זו"ח).

^א עיין נועם אלימלך פר' בהעלותך: דרך הצדיק בכל מה שמוסיף והולך בקדושה הוא מבין יותר בחינת אלהות ודומה לו שלא התחיל עדיין בעבודת הבורא; גם עיין עבודת ישראל על פרקי אבות פ"ו: מי שלא ידע רוממות הבורא אינו יודע האיק ליכנע לפניו. כמו משה רבינו ע"ה שהוא היה מכיר ביותר רוממות הבורא יתברך מה שלא השיגוה אדם מעולם, גלל כן כתיב (במדבר יב, ג) והאיש משה ענו מאד וכו'; גם עיין באריכות זה הענין בספר סידורו של שבת ח"א - שורש השמיני, ענף ב'.

^ב עיין חיי מוהר"ן אות רס"ט.

ווארום יום־טוב באטרעפט ס"ג מיט די יו"ד אותיות. יום־טוב באטרעפט ע"ג. נאר אין דעם שם ס"ג, אין דעם שם יקו"ק, איז דארטן דא צען אותיות; איז דער שם ס"ג מיט די צען אותיות באטרעפט יום־טוב, וואס צוזאמען איז עס ע"ג, כמובא בכוונות.

ס"ג - דאס איז דער היפך פון ג"ס רוח. די אייגענע ווערטער ס"ג איז דער היפך פון ג"ס רוח.

זעהט מען אלץ ארויס ווי אזוי די צירופי אותיות - - דא איז א סמ"ך מיט א גימ"ל; און ג"ס איז אויך א סמ"ך גימ"ל; נאר 'דאס' איז ג"ס און 'דאס' איז ס"ג. יום־טוב איז דער שם ס"ג, דאס איז דער היפך פון ג"ס רוח. דער מענטש אליין מאכט די צירופי אותיות, עס קומט נישט צו מער אדער ווינציגער, נאר ער מאכט מיט זיינע מעשים א צירוף פון דעם שם ס"ג, און ער מאכט א צירוף פון ג"ס.

טבע הקטנות שיתבטל לגבי גדלות

כִּי יוֹם טוֹב מְבַטֵּל הַגְּדֻלּוֹת, כִּי טֶבַע הַקְּטָנוֹת שִׁיתְבַּטֵּל לְגַבֵּי הַגְּדֻלּוֹת.
וְעַל כֵּן בְּשִׁמְקָרְבִּי לְהַצְדִּיק נִתְבַּטֵּל הַגְּדֻלּוֹת, כִּי עַל יְדֵי אֹרֶךְ הַגְּדֻלָּה שֶׁל
הַצְדִּיק נִתְבַּטֵּל לְגִמְרִי.

"יום־טוב איז מבטל דאס גדלות, כי טבע הקטנות שיתבטל לגבי גדלות" - קטנות ווערט בטל פאר גדלות. דער מענטש אז ער ווייסט ביי זיך ווער ער איז, ער קען זיך, ווערט ער בטל פארן גרעסערן. "דערפאר, אז ער איז מקורב צום צדיק, ווערט בטל די גדלות, כי על ידי אור הגדול של הצדיק נתבטל לגמרי" - ער ווערט אינגאנצן בטל.

א מענטש אז ער איז מקורב צום צדיק און ער האט גדלות, איז ער גארנישט (מקורב), ער זעהט גארנישט ארויס דעם צדיק'ס גרויסקייט, ער פילט גארנישט אינגאנצן דאס גרויסקייט פון דעם צדיק; אז יא - ווי קען ער האבן ביי זיך גדלות אז ער זעהט אזא מין

¹ עיין ליקוטי מוהר"ן סי' ד' אות ה', ובסי' ל"ו אות ו' שכל הצירופים לברכה או להיפך נעשה ע"י האדם בעצמו.

גרויסן אור פון דעם צדיק? נאר אז ער זעהט נישט און ער פילט נישט, קען ער האבן גדלות.

ראוני נערים ונחבאו

וְהוּא בְּחִינַת (איוב כט, ח): "רְאוּנִי נְעָרִים וְנַחֲבָאוּ"

- דאס האט געזאגט איוב - 'די נערים האבן זיך פארבאהאלטן פאר מיר'. זעהט מען, די קלענערע מענטשן אז זיי זעהען א גרעסערער מענטש, פארבאהאלטן זיי זיך, זיי האבן בושה; נאר ווען? אז זיי זעהען; אבער אז מען זעהט נישט, פארבאהאלטן מען זיך נישט.

תִּינוּ עַל יְדֵי שְׂרָאִים פְּנֵי הַצַּדִּיק נִחֲבָאִים הַקְּמָנִים

- אז מען זעהט דעם 'פני הצדיק' ווערן די קמנים פארבאהאלטן.

כִּי הַקְּמָנוֹת נִתְּבָטְלוּ לְפָנֵי גְדֻלּוֹת.

עיקר כח קדושת יום טוב תלוי בצדיקים

זאגט דער רבי:

וְעִקְרֵי כֹחַ קְדֻשַׁת יוֹם טוֹב הוּא תְּלוּי בַּצַּדִּיקִים.

ברוך השם, עס גייט דאך יעצט א יום-טוב - מען זאל צוגרייטן.

רבי נתן האט געזאגט: "אויף יום-טוב וועט זיין, ווי נעמט מען דעם יום-טוב אליין?!"

ברוך השם, מען וועט צוגרייטן אלעס, דער אויבערשטער זאל העלפן - א כשר'ן יום-טוב - אויך א גרויסע זאך; אבער דער יום-טוב אליין! דאס איז דאך עפעס מוחין! אזעלכע הייליגע מוחין! 'מוחין דאימא'! דאס איז 'בינה'!

דער עיקר איז תלוי אין די צדיקים, זיי זענען מקדש דעם מועד.

בְּמוֹ שְׁכָתוֹב (ויקרא כג): "אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה' אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם",
וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, וְכִרְוָנָם לְבִרְכָּה (ראש השנה כד): 'אל תִּקְרִי אֹתָם אֶלָּא
אֹתָם'.

עם שטייט אַתָּם אָן קיין וא"ו - "אַתָּם" - זיי מאכן דעם יום-טוב; ווען זיי זענען קובע
דעם יום-טוב דעמאלט איז יום-טוב.

נִמְצָא שְׁתֵּימִים טוֹבִים תְּלוּיִים בְּצַדִּיקִים.

- די ימים טובים איז תלוי אין די צדיקים.

דארטן גייט דאס ארויף, פשוט אז זיי מאכן דעם זמן ווען עס זאל זיין יום-טוב, ווערט
דאך דער טאג הייליג. אבער דאס פילן טאקע דעם קדושת היום-טוב דאס איז אויך
תלוי אין די צדיקים.

וְעַל כֵּן בְּשִׁמְכָבֵל וּמִכְבֵּד אֶת הַיָּמִים טוֹבִים, וּמִקְבֵּל אֹרֶךְ הַגְּדוּל שֶׁל
יוֹם טוֹב, שֶׁהוּא בְּחִינַת צַדִּיק בְּנִ"ל, נִתְּבַטֵּל הַגְּדוּלָּתוֹ שָׁלוֹ, בִּי הַקְטָנוֹת
בְּטֵל לְגַבִּי גְדוּלוֹת.

אז דער מענטש האט אין זיך גדלות, ער פילט גארנישט אינגאנצן זיין קלייניקייט,
פילט ער נישט יענעמ'ס גרויסקייט; אז יא, ווי קען ער האבן גדלות? ער ווערט דאך
אנגערופן אויפן צדיק'ס נאמען, דער צדיק איז אזוי גרויס, אזא ליכטיגקייט, ער שיינט
אין אלע וועלטן, און אין דער וועלט אוודאי, ווי קען ער האבן גדלות? נאר ער פילט
נישט, ער זעהט גארנישט דעם צדיק, ער פילט נישט דעם צדיק, ער איז נישט מרגיש
זיין קדושה".

^ה עפ"י הלשון בליקוטי מוהר"ן סי' י"ז אות ב': כי לפעמים יש שנחשף אצל אחד אור הצדיק, ואינו זוכה
להבין ולראות אורו הגדול; ואף שהוא אצל הצדיק, אינו יכול לטעם ולהבין ולראות אורו הגדול של
הצדיק, שעל ידו יוכל לבוא לתכלית הטוב... וכמו כן כשנחשף אור הצדיק, שהוא מאיר בכל העולמות,
מכל שכן בעולם הזה, ואף על פי כן אצלו אינו מאיר כלל, אדרבא הוא חשף אצלו.

חייב אדם להקביל פני רבו ברגל

וְעַל כֵּן 'חַיֵּב אָדָם לְהַקְבִּיל פְּנֵי רֵבּוֹ בְּרֶגֶל'

- דער מענטש איז מחוייב צו מקבל זיין דעם רבי'נס פנים, זעהן דעם רבי'ן אום יום טוב.

כִּי עֶקֶר כַּח יוֹם טוֹב תְּלֹוִי בְּצַדִּיקִים.

קומט דאך אויס פון דאנעט, מען מוז אנקוקן דעם רבי'ן אין יום-טוב.

דער רבי ברענגט דא א גמרא:

וּבִזְמַן מֵיֵשֵׁב שְׁפִיר מַה שֶּׁהִקְשׁוּ בְּגִמְרָא (סוכה דף כז:): עַל רַבִּי אֶלְעָזָר
שֶׁאָמַר מְשַׁבַּח אֲנִי אֶת הָעֲצָלָנִים בְּרֶגֶל.

זיצט אין שטוב פרייליך - מאכט פרייליך די בני בית.

שְׁנַאָמַר: "וְשִׁמְחַת בְּחִנּוּד". וְהָאָמַר רַבִּי יִצְחָק חַיֵּב אָדָם לְהַקְבִּיל פְּנֵי
רֵבּוֹ בְּרֶגֶל?

- מען מוז אנקוקן דעם רבי'ן ברגל; און דער רבי וואוינט דאך ווייט, דער רבי קען
וואוינען ווייט הונדערט מייל פון אים, איז ווי קענען זיין די ביידע גמרות?

שְׁנַאָמַר (מלכים ב ד): "מִדּוּעַ אֶת הוֹלָכֶת" וְכו' עֵינֵי שָׁם הֵיטֵב.

- דארטן ביי אלישע - לא חודש לא שבת. איז דאך א ראיה אז צו א רבי'ן דארף מען
גיין, חודש, יום-טוב, שבת.

זאגט דער רבי אזוי:

כִּי אֵף שֶׁהוּא בְּרַחוּק מֵאֵה פֶּרֶסָה מֵרֵבּוֹ בְּיוֹם טוֹב.

א פרסה איז פיר קילאמעטער, דאס הייסט - פיר הונדערט קילאמעטער, אזוי ווייט
איז ער פון רבי'ן.

וְלֹא אֶחָד וְאֶחָד בְּיוֹמָהּ, עִם כָּל זֶה הוּא מְחַיֵּב לְהַקְפִּיל פָּנֵי רַבּוֹ בְּרִגְלָהּ,
הֵינּוּ שִׁיבִיר פָּנֵי רַבּוֹ בְּרִגְלָהּ, הֵינּוּ שִׁיבִיבֵד אֶת הַיּוֹם טוֹב, וְיִקְבֹּל אֹרֶז הַגְּדוֹל
שֶׁל יוֹם טוֹב, שֶׁהוּא בְּחִינַת פָּנֵי רַבּוֹ וְכו'.

אז מען איז מקבל דעם 'אור הגדול של יום-טוב', אט דאס הייסט 'פני רבו ברגל'.

בִּי עֵקֶר קִרְשֵׁת הַיּוֹם טוֹב תִּלְוִי בְּצַדִּיקִים כִּנ"ל. וְכִשְׁמִקְבֹּל אֶת הַיּוֹם
טוֹב הוּא מְקַבֵּל פָּנֵי רַבּוֹ מִמָּשׁ, וְעַל יְדֵי זֶה נִתְפַּטֵּל הַגְּדֻלּוֹת, בִּי טַבֵּעַ
הַקְּטָנוֹת שִׁתְּפַטֵּל לְגַבִּי גְּדֻלּוֹת כִּנ"ל.

לא ניתנו מועדים אלא לעסוק בהן בתורה

עם איז נאך א זאך דא; אזוי א גאנץ יאר, א מענטש איז פארנומען, ער האט נישט
קײן צײַט, אבער אז עס קומט טאקע יום-טוב דארף ער מער לײַגן אין דעם צדיק'ס
דיבורים, מער טוהען זײנע זאכענישן, ווייל יום-טוב האט ער דאך מער צײַט, דער 'אור
הגדול של יום-טוב' דאס איז דער 'אור הצדיק'. יום-טוב זאל ער טאקע מער לײַגן אין
דער זאך'.

"אלה מועדי ה'" - זאגט דער רבי' - איז ראשי תיבות אמ"י, דאס איז די מוטער פון
אידן. 'בינה ליבא' - דאס איז דאס הארץ. די דריי ימים טובים דאס איז די הארץ. ראש
השנה דאס איז דער מח; חנוכה ופורים זענען די רגלין; די הארץ דאס איז די דריי ימים
טובים - 'אימא' איז דאך 'ליבא'.

טאקע דער עיקר שמחה איז דאך בלב - זאגט דער רבי, דאס איז 'זמן שמחתינו',
ווייל דער עיקר שמחה איז דאך בלב, און דאס הארץ פון אידן איז די דריי ימים טובים.

¹ עיין ירושלמי שבת פט"ו ה"ג: לא נתנו שבתות וימים טובים אלא לעסק בדברי תורה. ובתנחומא מפרש: אלו הפועלים שהן עסוקין במלאכה כל ימות השבוע ובשבת הן מתאספין לעסק בדברי תורה. ליקוטי מוהר"ן סי' ל' אות ה' הנ"ל, וזל"ש: ועקר השמחה הוא בלב, כמו שכתוב (שם ד'): "נתת שמחה בלב". והלב של כל השנה הם השלש רגלים, בחינות (ויקרא כ"ג): "אלה מועדי ה'" ראשי תבות אמ"י כמובא. שהיא אם לבינה. ובינה לבא. והשמחה של כל המצוות שעושין בכל השנה, הוא מתקבץ אל הלב, שהם השלש רגלים. ועל כן הם ימי שמחה, כמו שכתוב (דברים ט"ז): "ושמחת בחגך". ואז מאיר הפנים על ידי השמחה, בבחינות: "לב שמח ייטב פנים".

אז מען איז מכבד דעם יום-טוב איז מען מקבל דעם אור הצדיק, ממילא - אוודאי, פארשטייט מען שוין אליין וואס רבי נתן האט געזאגט - 'ווי נעמט מען דעם יום-טוב אליין?!'

'אויף יום-טוב וועט זיין; ווי נעמט מען דעם יום-טוב אליין?!'.

אוודאי יום-טוב איז דאך א מצוה צו גרייטן זיך מיט מצות, מיט אלע זאכן פון פסח, מאכן ריין דער שטוב, פֿשר'ן.

מען זאגט דאך א ווארט פונעם בארדיטשוב'ען רב. מען זאגט דארטן ביי די תקיעות: "שיעלו אלו המלאכים היוצאים מקשר"ק" - זיי זאלן ביישטיין. האט ער געזאגט: "קשר"ק מאכט, ק'אשערן ש'אבן ר'יבן ק'ראצן...

וואס אידן טוהען אויף פסח ווערן דערפון באשאפן מלאכים!

די מלאכים וואס גייען ארויס פון קאשערן און שאבן פון דעם פסח, אט די מלאכים זאלן שטיין ביי די תקיעות און אויף אונז מגין זיין - אזוי האט דער בארדיטשובער רב געטייטשט - ער איז געווען א גרויסער מליץ פאר אידן.

אוודאי איז דאס זייער א גרויסע זאך, אבער פונדעסטוועגן זאגט דער רבי אז דער 'אור הגדול של יום-טוב' דאס איז דער 'אור הצדיק'.

קומט אויס, יום-טוב דארף מען טאקע מער ליגן אין דעם צדיק'ס דיבורים, עס איז הייליגע טעג, מען קען טאקע מער ממשיך זיין אויף זיך די קדושה פון דעם צדיק, ווייל דער אור הגדול דאס איז דער אור הצדיק.

^ח עיין עשר אורות מערכת ג' אות מ"ה: פעם אחת יצא הרה"ק (מבארדיטשוב) החוצה קודם פסח, וראה איך הנשים עומדים ומנקים את הכלים להגעלה ברוב עמל וטורח, ובחומרות יתירות וזהירות. אמר בדרך צחות: שזה כוונת ה'יהי רצון' שאומרים בתקיעת שופר: המלאכים היוצאים מקשר"ק וכו'. קשר"ק נוטריקון: ק'ראצין, ש'אבין, ר'אבין, ק'אשערן. ודפח"ח.

ובמורא גדול - זו גילוי שכינה

איך האב געהערט פון רבי אברהם ר' נחמן'ס, אז ער האט געהערט פון זיין טאטן, אז רבי נתן האט אמאל געגעבן א געשריי ביי דער הגדה דעם "ובמורא גדול - זו גילוי שכינה" - איז ער געבליבן חלשות!

"ובמורא גדול זו גילוי שכינה!"

מען האט אים געדארפט דערמונטערן...

פארוואס?

אז מען זעהט דעם אור הצדיק - "גילוי שכינה" - -

דער אויבערשטער האט אונז דעמאלט ארויסגענומען פון מצרים 'במורא גדול', 'גילוי שכינה' - עס איז נתגלה געווארן די שכינה, אידן האבן געזעהן עפעס אן אור! זעהען מיר דאך אליין, אז דער מענטש איז זוכה אז ער זעהט עפעס, דערקענט זיך.

נעמען דעם יום טוב אליין!

וְזֶה פֶּרוּשׁ: "כִּי אֶקַּח מוֹעֵד" - כְּשֶׁאֶקְבֵּל אֶת הַיָּמִים טוֹבִים

- טאקע אז איך נעם 'דעם יום-טוב אליין', איז -

"אֲנִי מִיִּשְׂרָאֵל אֲשַׁפֵּט", הֵינִי שְׂאוּכָה לַעֲנוּה

- וועל איך זוכה זיין צו ענוה,

שְׁתֵּאוּ בַּחֲנִינָת 'מִיִּשְׂרָאֵל אֲשַׁפֵּט', כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, וְכָרוֹנִם לְבָרָכָה (חולין פט): מֵאֵי דְבִתִּיב: "הֵאֱמַנְם אֵלֶם" וְכוּ' מֵהַ יַעֲשֶׂה וְכוּ', יָכוֹל אִם בְּדַבְּרֵי תוֹרָה, תִּלְמֹד לֹאמַר "צֶדֶק תִּדְבָּרוּן", יָכוֹל אֲפֹלוּ אִם הִנֵּים דַּעֲתוֹ, תִּלְמֹד לֹאמַר 'מִיִּשְׂרָאֵל תִּשְׁפֹּטוּ בְּנֵי אָדָם'.

'מישרים תשפטו' איז דער היפך פון גאווה. 'מישרים' איז א לשון פון גלייך, רעכפארטיג, ישרות, דאס איז דער היפך פון גאווה. גאווה איז פארקרימטקייט, גאווה איז נישט גלייך. 'ישרים' הייסן די וואס זענען גלייך.

אויב 'גאווה', איז דאס נישט 'מישרים', נאר דאס הייסט "נָטִיו רָגְלִי", ער גלייטשט זיך אויס, ער שטייט נישט גלייך.^ט

וְזֶה: "כִּי אָקַח מוֹעֵד"

- אז מיר נעמען זיך א יום-טוב, אז מיר זענען מקבל דעם יום-טוב, דעמאלט איז מען זוכה ניצול צו ווערן פון גאווה. אט דאס איז דער -

"אֲנִי מִיִּשְׂרָיִם אֲשַׁפֵּט". עַל יְדֵי שְׂאֲקָבֵל אֶת הַמוֹעֲדִים, עַל יְדֵי זֶה אֶזְכָּר לַעֲנָוָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מִיִּשְׂרָיִם אֲשַׁפֵּט' בְּנ"ל.

דער לשון איז טאקע - 'מקבל זיין דעם יום-טוב'; 'נעמען דעם יום-טוב אליין'!

אָה, אז עס קומט אזא יום-טוב, דארף מען דאך אוודאי זעהן - איך ווייס אז עס קומט אָן די מאמע, די מוטער פון אידן, אָן אור גדול קומט אָן, דער 'אור קדושת הצדיק', דער 'אור היום-טוב'.

צדיקים האבן טאקע מקיים געווען דער הכנה פון דרייסיג טעג פריער, זיי האבן זיך צוגעגרייט צו מקבל זיין דעם אור מיט אנדערע הכנות, מיט אנדערע זאכן; אז עס איז געקומען דער יום-טוב האט טאקע געשיינט דער אור - דער 'אור הבינה' האט זיי געשיינט.

על כל פנים, מיר ווייסן טאקע גארנישט נאר די זאך אז יום-טוב שיינט דער אור הגדול פונעם צדיק וואס דאס איז די מוחין פון אימא. ממילא אז מען איז מכבד דעם יום-טוב, דעם הייליגן טאג, טאקע מען עסט, אבער פארן עסן און נאכן עסן - עס איז

^ט עיין ליקוטי מוה"ן סי' י' אות ו': שְׁעַל יְדֵי הַצַּדִּיק, הֵינּוּ בְּחִינַת רוּחַ שְׁבֹלֵב, נִתְגַּלָּה הָאֶרֶת הַיָּדִים וְהָרָגְלִים, הֵינּוּ בְּחִינַת רְקוּדִין וְהִמָּחָצֵת כֶּף, וְנִתְבַּטֵּל הַגָּאוּה וְהַכְפִּירוּת, וְנִתְרַבָּה הָאֲמוּנָה, וְאִז נִתְקַיֵּם (תהלים כ"ו): "רָגְלִי עֲמָדָה בְּמִישׁוֹר", שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲמוּנָה. כִּי הַמִּינּוּת הֵיא בְּחִינַת נָטִיו רָגְלִי, כְּמֵאֲמַר אֶסְף (שם ע"ג): "כְּמַעַט נָטִיו רָגְלִי".

א טאג, היט אפ דעם יום-טוב, עס איז אן ענין וואס מען איז מקבל דעם אור הצדיק; זאגט דער רבי, ווערט בטל די גדלות.

טבע האכילה שנתהפך לניזון

וְהוּא גַם בֶּן עֲנִיָּן הַמְבָאָר בְּמָקוֹם אַחֵר עַל פְּסוּק: "אֶרֶץ אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ" (לעיל סימן קכ"ט) בִּי הַקְטָנוֹת בְּטַל לְגִבֵּי גְדֻלוֹת, וְנֶאֱכָל וְנִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הַצַּדִּיק.

ממש אזוי ווי איינער וואס גייט אריין אין א שטוב אריין; ממש ער ווערט 'נתהפך למהות הצדיק' - אזוי ווי דער מזון ווערט נתהפך לניזון. דער ניזון איז דאך העכער ווי דעם מזון; למשל, אז דער מזון איז א חי' אדער א צומח, און דער ניזון איז א מדבר, און דער מזון גייט אריין אין דעם ניזון, ווערט פון דעם מזון א שטיק ניזון, דער מזון ווערט נתהפך לחלק המח, לחלק הלב.

דאס איז אויך דאס אייגענע, דער אמת'ער צדיק ער איז דער ניזון, און דער מענטש איז דער מזון; אז ער גייט אריין אין דעם ניזון, ווערט ער ממש נתהפך למהות הצדיק.

נאר וואס דען, זאגט דער רבי דארטן, דער צדיק דארף אים אבער וועלן ליידן, ווייל אז מען עסט אזא מין מאכל וואס דער מאכל איז נישט קיין גוטער מאכל, טוהט ער דאס אויס'מקיא'נען.

זאגט דער רבי דארטן, אויב ער האט א רצון, ער וויל, נאר וואס דען, דער יצר הרע איז זיך אויף אים מתגבר, אבער ער וויל כאטש, איז דער צדיק אים מקבל, כאטש עס קאכט זיך מיט אים - אבער ער וויל דאך, ער בעט דעם אויבערשטן, ער טוהט, ער

' וזל"ש בליקו"מ: . כְּשֶׁמִּקְרַב לְהַצַּדִּיק, אֵף שֶׁאִינוּ מִקְבֵּל מִמֶּנּוּ כָּלֵל, הוּא גַם בֶּן טוֹב מְאֹד. וְהֶאֱמוּנָה לְבָדָה שְׂמֵאֲמִין בְּהַצַּדִּיק, מוֹעִיל לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. כִּי טִבֵּעַ הָאֲכִילָה שֶׁהַמְּזוֹן נִתְהַפֵּךְ לְנִזּוֹן, כְּגוֹן כְּשֶׁהָחַי אוֹכֵלֶת צוֹמֵחַ כְּגוֹן עֲשָׂבִים, נִתְהַפֵּכִין הָעֲשָׂבִים לְחַי, כְּשֶׁנִּכְנָסִין בְּתוֹךְ מַעֲיָה. וְכֵן מַחִי לְמַדְבֵּר, כְּשֶׁהַמְּדַבֵּר אוֹכֵל הָחַי, נִתְהַפֵּךְ הָחַי לְמַדְבֵּר. וְלִכְל מְקוֹם שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם הַמְּזוֹן שֶׁנִּתְחַלֵּק לְהֵאִיבָרִים, נִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הָאִיבָר מִמֶּשׁ שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם. כְּגוֹן הַחֵלֶק מִהַמְּזוֹן הַנִּכְנָס לְהַמָּח נִתְהַפֵּךְ לְמַח, וְהַנִּכְנָס לְלֵב נִתְהַפֵּךְ לְלֵב, וְכֵן לְשֶׁאֵר הָאִיבָרִים.

רעדט מיט חברים - ער וויל, נאר ער האט א גרויסן יצר הרע, איז מקיא'ט ער אים נישט אויס.

אבער אויב "אין רצונו כלל" - ער וויל גארנישט, דעמאלט קען ער אים נישט סובל זיין, מקיא'ט ער אים אויס.

דער רבי זאגט דארטן: "ה' יצילנו" - דער אויבערשטער זאל אונז מציל זיין, מען זאל אונז נישט אויס'מקיא'ענען".

דאס אייגענע זאגט דער רבי קעגן ארץ ישראל^ב; ארץ ישראל זאל אונז נישט אויס'מקיא'ענען; "ארץ אוכלת" - ארץ ישראל איז אזוי ווי ביי א מאכל; מיר דארפן נתהפך ווערן למהות ארץ ישראל - דארף דאך ארץ ישראל אונז וועלן סובל זיין. אז ארץ ישראל איז מיך סובל, דעמאלט ווער איך 'נתהפך למהותו' און ער מקיא'ט נישט אויס - אזוי ווי א מאכל. אבער אז ארץ ישראל וועט מיר גארנישט סובל זיין, מקיא'ט ער אויס, קען מען זיך ארומדרייען און מען האט אים אויסגע'מקיא'ט...

דער רבי זאגט דארט: "'אינו נאכל כלל להצדיק' כאמש ער איז 'מקורב אצלו', דער צדיק קען אים נישט סובל זיין, ער מקיא'ט אים אויס. אזוי ווי עס שטייט ביי ארץ ישראל (ויקרא יח): 'כִּאֲשֶׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי'. 'דהיינו שאינה יכולה לסבול' אז ער זאל ווערן 'נאכל אצלה שיתהפך למהותה, רק היא מקיאה אותו, השם יצילנו' - דער אויבערשטער זאל אונז מציל זיין מען זאל אונז נישט אויס מקיא'נען.

^{יא} וזל"ש בהמשך: אף על פי כן העקר תלוי ברצון, אם רצונו חזק מאד להתקרב להשם יתברך ולעבד אותו, רק שקשה לו לשבר תאוות גופו, אז על ידי התקרבות ונאמנות הצדיקים, הוא בחינת אכילה, ונאכל להצדיק, הינו שנתהפך למהותו כנ"ל. אף אם אין רצונו כלל לעבד את השם, לא יועיל לו שום התקרבות לצדיקים, והוא בחינת מזון שאינו נתהפך לנזון. כגון אם אוכל אכילה שאין הטבע סובלת אותו, אזי אינו מתעכל ואינו מתהפך לנזון, רק הגוף מקיא אותו. כן הוא בחינה זו מממש, כי אינו נאכל כלל להצדיק, אף שמקרב אצלו. כי הצדיק אינו יכול לסבול, ומקיא אותו. והוא בחינת הכתוב בארץ ישראל (ויקרא יח): "כִּאֲשֶׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי", דהיינו שאינה יכולה לסבול להיות נאכל אצלה שיתהפך למהותה, רק היא מקיאה אותו. ה' יצילנו.

^{יב} וזל"ש בהמשך: וכן ארץ ישראל בעצמה, יש לה גם כן הכח הזה. ועל כן אמרו רבותינו, זכרונם לברכה (כתבות קיא): 'כל היושב בארץ ישראל שרוי בלא עוון' שנאמר: "העם היושב בה נשוא עון", כי היא 'ארץ אוכלת יושביה', שהיושב שם נאכל אצלה, ונתהפך למהותה הקדוש.

ליב האבן דעם צדיק

עוד שְׁמַעְנוּ בְּעִנְיָן זֶה, אַם הוּא מְקַשֵּׁר לְהַצְדִּיק יוֹכֵל לְהַרְגִּישׁ קִדְּשָׁת יוֹם טוֹב

- אויב ער איז מקושר צום צדיק, קען ער פילן קדושת יום-טוב - אה!

בִּי הַצְדִּיק הוּא בְּחִינַת קִדְּשָׁת יוֹם טוֹב כִּנּוּל

- ער איז קדושת יום-טוב.

און וואס איז דער סימן אויב ער איז מקושר צום צדיק?

וְהַסִּימָן עַל זֶה אִם הוּא מְקַשֵּׁר לְהַצְדִּיק, הוּא אִם יֵשׁ לוֹ שְׁפָלוּת

- דער סימן איז, אויב ער האט שפלות. אט דאס ווייסט שוין יעדער איינער ביי זיך. זאל ער טאקע בעטן דעם אויבערשטן דערויף. ער ווייסט דאך ביי זיך - זאל ער בעטן דעם אויבערשטן.

אז איך בעט דעם אויבערשטן אויף א זאך כאטש איך האב נאך נישט דער זאך, איז שוין א נחת רוח למעלה - 'ער בעט כאטש אויף דער זאך - איז א סימן אז ער וויל דער זאך, עס פעלט אים דער זאך - ער בעט דאך דערויף'.

בִּי טַבַּע הַקְּטָנוּת שְׂתִתְבַּטֵּל לְפָנַי גְּדֻלוֹת כִּנּוּל.

זאגט דער רבי:

וְעַקֵּר הַהִתְקַשְּׁרוֹת הוּא אֲהָבָה, שְׂיֵאָהֵב אֶת הַצְדִּיק אֲהָבָה שְׁלֵמָה

- ער זאל ליב האבן דעם צדיק 'אהבה שלימה'.

וואס הייסט 'זיין צוגעבינדן צום צדיק'? מיט וואס בינד איך זיך צו? מיט וואס ווער איך צוגעבינדן? דאס איז דען א גשמיות'דיגע זאך - זיך צובינדן מיט א שמריק? זאגט דער רבי, 'התקשרות' איז טייטש 'אהבה'.

אזוי ווי עס שטייט ביי יעקב אויף בנימין'ען (בראשית מד): "וְנִפְשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנִפְשׁוֹ", מאכט דער תרגום: 'חֲבִיבָא לֵה בְּנִפְשָׁה', און עס שטייט אויך דארטן ביי יהונתן ביי

דוד'ן (שמואל-א יח): "וּנְפֹשׁ יְהוֹנָתָן נִקְשְׁרָה בְּנֶפֶשׁ דָּוִד", מיינט מען אויך אהבה; ביידע האבן געהאט אזא אהבה איינער צום אנדערן.

וְאַהֲבָתוֹ אֶת הַצַּדִּיק יִהְיֶה יוֹתֵר מֵאַהֲבַת נָשִׁים, כְּמוֹ שֶׁפֶּתוּב (שמואל-ב א): "נִפְלְאַתָּה אֶהְבֶּתְךָ לִי מֵאַהֲבַת נָשִׁים". אַזִּי עַל יְדֵי הַתִּקְשָׁרוֹת לְהַצַּדִּיק, יָכוֹל לְקַבֵּל קִדְשָׁת יוֹם טוֹב כַּנִּ"ל, כִּי עֵקֶר יוֹם טוֹב תְּלוּי בַּצַּדִּיקִים.

גדולה תשובה שמקרבת את הגאולה

כִּי עֵקֶר בְּחִינַת יוֹם טוֹב הוּא, לְהַעֲלוֹת בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה מִבִּין הַקְּלָפוֹת, לְבַטֵּל מַלְכוּת אֲרָפֶע מַלְכוּת דְּסִטְרָא אַחֲרָא. כִּי מַלְכוּת נִקְרָאת ד'ל"ת, בְּגִין דְּלִית לָהּ מַגְרָמָה כְּלוּם, כִּי 'אִין מַלְךְ בְּלֹא עִם', וְנִמְצָא דְלִית לָהּ מַגְרָמָה כְּלוּם.

מִיר דארפן מקבל זיין 'עול מלכותו'; איז דאך דער עיקר מלכות תלוי אין אונז - אז מִיר זאלן מקבל זיין 'עול מלכותו יתברך', 'אין מלך בלא עִם'. מלכות אליין איז בבחינת דל"ת, עִם איז ארעם, 'דלית לה מגרמיה כלום'; מִיר דארפן מאכן דעם מלך - מען קרוינט אים.

יעדער איינער וואס האט דעם עול מלכותו, ער איז מקבל עול מלכותו - מאכט ער אים פאר א מלך. מלכות מוז אנקומען צו יענעם, יענער זאל אים קרוינען, יענער זאל אים מאכן פאר א מלך. יעדער איינער דארף מאכן דעם אויבערשטן פאר א מלך - איך נעם אָן זיין מלכות, איך נעם אָן עול מלכותו יתברך, 'אין מלך בלא עִם'.

וְהַמְּלָכוּת דְּקִדְשָׁה, שְׁחִיא בְּחִינַת דְּל"ת, נִפְלְהָ, וְנַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה אֲרָפֶע מַלְכוּת דְּקִלְפָּה.

- עִם איז געווארן פון איר די ד' מלכויות דקליפה,

וּבִיּוֹם טוֹב צָרִיךְ לְהַעֲלוֹת הַמְּלָכוּת דְּקִדְשָׁה מִתַּחַד' מַלְכוּת דְּסִטְרָא

אַחֲרָא.

- יום-טוב דארף מען מעלה זיין דער מלכות דקדושה - איר ארויס נעמען פון די ד' מלכיות דסטרא אחרא.

אט דאס איז וואס עס שטייט אין פסוק (שם יא): "וַיְהִי לַעֲתָת תְּשׁוּבַת הַשָּׁנָה, לַעֲתַת צֵאת הַמַּלְכִּים". יום-טוב ווערט אנגערופן 'תשובת השנה', יום-טוב איז די צייט פון תשובה אויך. ווייל די ימים טובים זענען 'ימי דין', אזוי ווי עס שטייט אין דער משנה אין ראש השנה: "בד' פרקים העולם נידון" - פיר צייטן אין יאר ווערט די וועלט גע'משפט, בפסח על התבואה וכו'; איז עס דאך 'ימי דין', מען איז דן אויף די מענטשן - די תבואה איז דאך אונזער עסן; און שבועות איז מען דן אויף די פירות, און סוכות איז מען דן אויף 'מים'; איז דאך עס ימי דין. אז עס קומט א יום-טוב איז עס ימי דין, און וויבאלד עס איז 'ימי דין', דארף מען טוהן תשובה.

"ועל ידי זה" - אז מען טוט תשובה, גייט ארויס די מלכות פון די קליפות, און עס ווערט בטל זייער ממשלה, אזוי ווי חז"ל זאגן (יומא פו:): "גדולה תשובה" - תשובה איז זייער גרויס, "שמקרבת את הגאולה", ווארום דורך תשובה ווערט מען אויסגעלייזט פון דער מלכות דקליפה.

דער עיקר גלות איז דאך דאס וואס די מלכות איז ביי זיי; די ממשלה דארף דאך זיין נאר ביים אויבערשטן אליין - ביי די צדיקים וואס זיי פירן צו צום אויבערשטן; אבער אז די ממשלה שטייט איין ביי זיי, איז דאך עס אין גלות; איז "גדולה תשובה שמקרבת את הגאולה", ווייל דורך תשובה ווערט מען אויסגעלייזט פון דער מלכות דקליפה.

וְזֶהוּ "לַעֲתָת תְּשׁוּבַת הַשָּׁנָה לַעֲתַת צֵאת הַמַּלְכִּים", שְׂאֵז יוֹצֵא מַלְכוּת דְּקַדְשָׁה, שְׂהִיא בְּחִינַת דָּל"ת, מִבֵּין הַקְּלָפוֹת, וְנִתְּבַטֵּל בְּחַ הָאֲרָפֶע מַלְכוּת דְּסִטְרָא אַחֲרָא.

"לעת תשובת השנה" - אז עס קומט די צייט פון תשובה, דאס מיינט מען די ימים טובים, דעמאלט איז "לעת צאת המלכים" - דעמאלט גייט ארויס די מלכות פון זיי; אז עס קומט די צייט פון תשובה, גייט ארויס די מלכות פון זיי און עס ווערט בטל די כח פון ד' מלכיות דסטרא אחרא.

אים צעשניטן אויף פיר שטיקער

זאגט דער רבי:

וְעָקָר, לְבַטֵּל בַּח מַלְכוּת עֲמָלֵק, כִּי הִיא בּוֹלְלֶת הָאֲרָצָה מַלְכוּת, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (במדבר כד): "רֹאשִׁית גּוֹיִם עֲמָלֵק". וְעַל כֵּן בְּשִׁחְרָג שְׂמוּאֵל אֶת
אַנְג מֶלֶךְ עֲמָלֵק, נֶאֱמָר (שמואל-א ט"ו): "וַיִּשְׁפֹּף שְׂמוּאֵל אֶת אַנְג". וּפִרְשׁ
רש"י: 'חֲתָכוּ לְאֲרָצָה'.

- ער האט אים צעשניטן אויף פיר שטיקער. פארוואס האט ער אים צעשניטן אויף
פיר?

שֶׁחֲתָךְ הָאֲרָצָה מַלְכוּת דְּסִטְרָא אַחְרָא, לְבַל יְהִיָּה לָהֶם כַּח וּמִמְשָׁלָה
מִתְּמַלְכוּת דְּקִדְשָׁה, שְׁחִיא בְּחִינֹת דְּל"ת, כִּי הָעֵלָה תְּמַלְכוּת דְּקִדְשָׁה
מִהֶם.

עמלק ער איז דאך כלול פון אלע ד' מלכויות דסטרא אחרא. אז ער האט אים
צעשניטן, האט ער אפגעשניטן דעם דל"ת מלכויות דסטרא אחרא זיי זאלן נישט האבן
קײן כח וממשלה פון דער מלכות דקליפה שהיא בחינת דל"ת.

דעמאלט איז געווען דער ערשטער מלך ביי אידן, שאול. דער אויבערשטער האט
געוואלט מען זאל אינגאנצן אפשניידן דער מלכות דקליפה, אינגאנצן אויסרייסן
עמלקן, אפילו א מחט, גארנישט, "מִשׁוֹר וְעַד שֶׁה מִנְּמָל וְעַד חֲמֹר", עס זאל נישט
דערמאנט ווערן גארנישט פון אים. אז עס וואלט טאקע אינגאנצן געווארן בטל קליפת
עמלק, וואלט די מלכות דקדושה געווען על מכונו. טאקע דאס וואס מען האט אים
איבערגעלאזט איז געווען א גרויסער פגם.

"וְזֶה נַעֲשֶׂה בְּיוֹם טוֹב" - אט דאס ווערט אפגעטוהן אין יום-טוב.

וְזֶהוּ "וַיִּשְׁפֹּף" וַיִּזְו יוֹד הוּא פְּעֻלָּה, וְשִׁרְשׁ הַתִּבְּה הוּא שֵׁם"ת, וְהוּא
רֹאשִׁי תְּבוּת שְׁבוּעוֹת סְבוּת פֶּסַח, שְׁהֵם תִּימִים טוֹבִים, שְׁאִז יוֹצֵא
תְּמַלְכוּת דְּקִדְשָׁה.

שם"ף דאס איז די ימים טובים, ש'בועות, ס'וכות, פ'סח.

בי תימים טובים הם ימי דין, שְׁחִיא בְּחִינַת יְרָאָה, בְּחִינַת מַלְכוּת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (אבות פרק ג'): 'אֵלֶּמְלָא מוֹרְאָה שֶׁל מַלְכוּת', וְעַל כֵּן נֶאֱמַר בַּעֲמֻלָּק (דברים כה): "וַיּוֹצֵב בָּדָד כָּל הַנְּחָשִׁים וְכוּ' וְלֹא יֵרָא אֱלֹקִים", בִּי עָקַר בָּחוּ הָיָה מַחֲמַת שְׁלֹא הָעֵלוּ אֶת הַמַּלְכוּת דְּקִרְשָׁה, מַחֲמַת שְׁלֹא הָיָה לָהֶם יִרְאֵת אֱלֹקִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת כַּנ"ל.

וְעַל כֵּן בְּכָל יוֹם טוֹב יֵשׁ אַרְבַּע מַצּוֹת, בְּפֶסַח אַרְבַּע כּוֹסוֹת, בְּסֻפּוֹת אַרְבַּע מִינִים, בְּשִׁבּוּעוֹת לְמוֹד הַתּוֹרָה שֶׁהוּא בְּאַרְבַּעַת בְּחִינּוֹת, אִזְרָאָה וַיִּסְפָּר"ה הַכֵּינ"ה וְגַם חֻקְר"ה (אויב כח; ועיין בראשית רבה פרשה כד; תשא פרשה מ'), בְּנִגְדַּת הַמַּלְכוּת, שְׁחִיא בְּחִינַת דָּל"ת, שְׁיִוִּצְאָת בְּיוֹם טוֹב מִבֵּין הַקְּלָפוֹת כַּנ"ל. וְהַתְּלִמִּיד חֲכָמִים הֵם בְּחִינַת מַלְכוּת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, וְכוּרָנָם לְבָרְכָה (גמין סב): מָאן מַלְכִּי רַבָּנָן, בִּי הֵם מַעֲלִים אֶת הַמַּלְכוּת, עַל כֵּן עָקַר קִרְשָׁת יוֹם טוֹב נַעֲשֶׂה עַל יָדָם.

וּבְשִׁמְקָבָלִים קִרְשָׁת יוֹם טוֹב, יֵשׁ לוֹ עֲנָנָה וְשִׁפְלוֹת כַּנ"ל. וְזֶהוּ (משלי כב): "עֶקֶב עֲנָנָה יִרְאֵת ה'", בִּי יִרְאָה הוּא בְּחִינַת מַלְכוּת כַּנ"ל: וְאַבְרָהָם אָבִינוּ מָרַח גַּם כֵּן עַל זֶה, וְרָדַף אַרְבַּעַת הַמַּלְכִּים, לְהַעֲלוֹת מֵהֶם הַמַּלְכוּת, וַיֵּצֵא מִמֶּנּוּ יִצְחָק וַיִּשְׁמָעֵאל יַעֲקֹב וַעֲשׂו, בְּנִגְדַּת אַרְבַּעַת בָּנִים אַחֵד חֲכָם וְכוּ'. (מן עוֹד שָׁמַעְנוּ עַד כָּאן, כָּל זֶה מְבֹאֵר הַיָּטִב לְעִיל בְּהַתּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל דִּסְכִּינָא בְּסִימָן ל עֵין שָׁם).

על הטוב יזכרו ידידינו היקרים

שנדבבו למען הוצאת הקונטרס

המחותנים

מו"ה מנחם דוד לאנדא הי"ו

וויליאמסבורג

לרגל נישואי בתו הכלה למזל טוב

מו"ה יונה פעדער הי"ו

בארא פארק

לרגל נישואי בנו החה"ח חיים אלכסנדר נ"י

מו"ה ברוך גודלסקי הי"ו

בארא פארק

לרגל נישואי בתו עם החה"ח משה יואל הערצאג נ"י למזל טוב

מו"ה דוד שווארץ הי"ו

בארא פארק

לרגל הולדת בנו למזל טוב

לזכות ממ"ז, ולזרע של קיימא

בקשו רחמים מרובים עבור האברך

אלטר נפתלי בן-ציון בן מינדל לרפו"ש

זיכרון בהיכל ה'

מרת רוחמה שרה ע"ה

בת ר' יצחק הי"ו

נלב"ע י"ב שבט תשע"ט

מו"ה יעקב ב"ר

שימואל הכהן ע"ה

נלב"ע י"ג אייר תשפ"א

מו"ה יצחק יעקב

ב"ר מרדכי הלוי ע"ה

נלב"ע י"ד ניסן תשפ"ג

מרת פיגא רבקה בת

ר' חיים צבי ע"ה

נלב"ע ז' מנחם אב תשפ"ב

תהא נשמתם צרורה בצרור החיים